

dette Punkt, og at den Interesse, som har været udfoldet fra Udvalgets Side, er bleven mødt med en tilsvarende fra Kirke- og Undervisningsministeriets Side. Der var derfor et Tidspunkt, hvor man virkelig fra begge Sider, navnlig i Udvalget, hengav sig til det Haab, at denne Sag, hvor lidet lovende dens Forhandling end var begyndt, dog vilde ende med et Resultat, som man var overbevist om fra alle Sider vilde blive hjulst med Glæde, naar det først forelaa som et Resultat. Døbelst beklageligt vilde det dog være, om der ikke skulde komme noget Resultat ud af denne Sag, naar dette skulde begrundes i en Forskjellighed af saa liden Betydning som den, hvorom her nærmest er Tale. Hvis man vilde følge det ærede Mindretal i Udvalget, som ikke blot vil have Lønningerne nedsat betydeligt, men i Forbindelse dermed vil gjøre en gjen-nemgribende Forandring i Henseende til det Antal af Embeder, som henføres under de forskellige Lønningsklasser, eller dersom man i det Hele mente, at Lovforslagets Bestemmelser om Præsternes økonomiske Forhold ere saameget for høie, at det ikke kunde være rigtigt at lade en Lov udkomme, der forsaavidt i det Væsentlige stemmede overens med Lovforslaget, ja, saa kunde jeg endda forstaa, at man vilde raisonnere saaledes: Vi maa finde os i, at der heller ikke denne Gang udkommer nogen Lov. Men forsaavidt som man erkjender med den ærede Ordfører, at Sagen har en saa almindelig og betydelig Interesse, at man maa se bort fra Spørgsmaalet om de enkelte Lønningsklasser, idet disse Spørgsmaal, hvor vigtige de end i sig selv kunne være, dog ved denne Leilighed maa siges at være af en underordnet Betydning, — naar man først erkjender dette i sin Almindelighed, og Striden reducerer til de enkelte Punkter, hvortil Flertallet i Udvalget har stillet Forslag, saa siger jeg, at jeg ikke kan Andet end anse det for saare bedrøveligt, om en Udskillelse, der kun dreier sig om knap 100 Rbd. for endel af disse Embedsmænd, skulde føre til, at denne vigtige Reform ikke blev gennemført. Saaledes staar Sagen, idet jeg er enig med den høitærede Minister i, at man indtil videre vel tør anse det for rimeligt, at det ærede Thing, der for kort Tid siden

gav sit Bifald til, at denne Sag ekstraordinært maatte blive fremmet, heller ikke vil følge Mindretallet, da det dog er klart nok, at man ved at følge dette Mindretal ikke vil opnaa det Niemed, som man maa antage at have haft dengang, man vedtog Sagens ekstraordinære Behandling. Men netop naar man gaar ud fra, at der ikke vil fremkomme en Majoritet for Udvalgets Mindretals Indstilling, er det forsaavidt af større Interesse at dvæle ved de Forslag, som foreligge fra Udvalgets Flertal, og det vil da ses, at disse Forslag, der findes i Udvalgets Erklæring under Nr. 1 og 3, gaa ud paa at nedsætte Lønningen for Præsterne i høieste Lønningsklasse med 20 Tønder Byg om Aaret for hver og for Præsterne i 2den Lønningsklasse med 25 Tønder Byg for hver om Aaret. Naar en Tønde Byg nu regnes saaledes, som det er fket i den Beregning, hvorpaa Rejseringsudkastet hviler, nemlig til 4 Rd. 52 Sk. pr. Tønde, vil dette, med andre Ord siges, at Striden dreier sig om at knappe af ikke fuldt 100 Rd. for Præsterne i høieste Lønningsklasse og af lidt over 100 Rd. for Præsterne i 2den Lønningsklasse. Jeg tror, at det er retfærdiggjort med Hensyn dertil at sige, at det dog virkelig vilde være høist mærkværdigt og bedrøveligt, om en Sag, hvis Betydning og Vigtighed man tvøvrigt er enig om, at erkjende, skulde strande paa noget forholdsvis saa Underordnet som omtrent 100 Rd. mere eller mindre i Lønning til nogle Embedsmænd. Naar jeg i Udvalget ikke har sluttet mig til Flertallet, naget; der i hele Udvalget paa dette Stadium af Sagen har været stor Tilbøielighed til at se at enes om fælles Indstillinger, har dette naturligtvis først sin Grund deri, at jeg ikke har kunnet dele den Betragtning, at der i sig selv var Anledning til at nedsætte Lønningen. Jeg skal ikke dvæle videre ved denne Side af Sagen, idet jeg i saa Henseende for en Del kan henholde mig til, hvad der nys blev udtalt af den høitærede Minister. Men hvad der har været afgjørende for mig, er, at man ved at stille Forslag om disse Nedsættelser vilde modarbejde det, som stillede sig som det Væsentligste for Udvalget i dette Dieblis, nemlig at bidrage til at komme til Ende med Sagen i